

[N. Chr. Christensen.]

stor forhøjelse. Disse ting har vi kalkuleret med tillige med andre prisforhøjelser, og de har givet til resultat det, jeg nævnte i mit indlæg, de 3 kr. Hvis vi skal have en forhøjelse som den, postvæsenet nu ønsker, kommer den til at ligge et sted mellem 3 kr. 75 øre og 4 kr. for en avis i kvartalet. Disse 4 kr. skulle vi så lægge oven på de 3 kr. Jeg spørger den ærede ordfører, som selv er medlem af en bladbestyrelse, om han tror, at det er en realistisk tanke, man her er inde på.

Jeg sagde i mit første indlæg, at vi fra bladernes side — og jeg har jo nogen forbindelse med blade — tilbyder en rimelig forhøjelse; men vi synes, at kun den prisforhøjelse, der har fundet sted for andre ting, skal slå igennem på dette område. Det ville vi være i stand til at kalkulere med, men de høje tal, der nævnes i dette lovforslag, kan vi ikke kalkulere med; men jeg har også forstået på ærede ordførere fra de andre partier, også fra socialdemokratiet, at man, ligesom da vi sidste gang behandlede dette spørgsmål, vil være villig til at underkaste det en behandling og tage de embedsmandsberegninger, der foreligger, op til bedømmelse og revision i udvalget.

Jeg var — det er måske min egen skyld — en smule skuffet over den højtærede ministers bemærkninger. Det gjorde mig ærlig talt lidt ondt at høre den højtærede minister give udtryk for, at det, som den samlede danske presse her var ude for, faktisk var en statsstøtte. Ministeren jonglerede i denne forbindelse med, at postvæsenet faktisk godt kunne undvære de 8 pct., som udbringningen af blade og tidsskrifter indbragte. Det er muligt; jeg synes, at det for at bruge et venligt ord — man skal jo altid være venlig, når man skal prøve på at opnå noget hos den højtærede minister — lå lige i overkanten af, hvad man kan sige over for pressen i almindelighed. Men det kommer naturligvis af, at vi har hver sit ståsted, hvorfra vi bedømmer situationen. Den højtærede minister er vant til at lægge en lineal op og sætte nogle tal ovenover og slå en streg under. Jeg prøver så vidt muligt at tage hensyn til det liv, vi nu engang skal leve også inden for pressen, og at tænke på — ja, jeg har egentlig ikke så forfærdeligt ved at bruge de store ord i denne for-

bindelse, men kan vi ikke alligevel i al stilfærdighed sige, at det har dog måske nogen kulturel og folkelig betydning, at dagspressen bringes ud, også til de yderste dele af dette land. Jeg tror ikke, en minister i noget andet land ville jonglere med tanken om, at man faktisk kunne skære disse besværlige folk bort, og jeg advarer venligt og stilfærdigt ministeren imod at gå videre ad disse veje, ikke fordi jeg tror, ministeren vil tage særligt hensyn til, hvad jeg siger i så henseende, men det er jo muligt, at den højtærede minister vil tage en smule hensyn til, hvad den socialdemokratiske presses redaktører siger. Et æret medlem af det høje ting, hr. Holger Eriksen, har i sin avis skrevet en artikel, som jeg beder den højtærede minister læse. Jeg ved, den højtærede minister mener, at det ærede medlem hr. Holger Eriksen ikke er en mand, der overdriver. I denne artikel gør det ærede medlem opmærksom på, at dette forslag kommer, rettet mod pressen, på et tidspunkt, da denne står i en eksistenskamp på liv og død. Så kan den højtærede minister sige: hvad kommer det os ved — hvad kommer det os ved, om pressen ikke kan klare sig? Jeg giver ministeren ret. Hvis de forhøjelser, han kommer med, ligger på linje med andre forhøjelser i dette samfund, så må vi sandelig se at hitte ud af det andet.

Derfor vil jeg i al stilfærdighed sige til ministeren, at de dele af udvalgsbetænkningen fra den forrige behandling af sagen, som ministeren gik uden om som katten om den varme grød, er en løfteparagraf med hensyn til en mere moderniseret form for udbringning af aviser på landet. Det kan godt være, ministeren ikke har så megen forbindelse med kredse ude på landet, som jeg har. (*Ministeren for offentlige arbejder* [Lindberg]: Jo!). Nej, det er jeg ikke sikker på. Jeg ved, at postbudet er meget velset ude på landet, i hvert fald når han kommer med min avis i tasken — ellers er jeg ikke sikker på, han er det. (*Afbrydelse*). Jo, jeg er lige så glad, hvis han kommer med Social-Demokraten, absolut. Vi konkurrerer gerne og på lige fod og på samme takst inden for postvæsenet. Derfor henstiller jeg til den højtærede minister, at vi prøver på, når vi ordførere nu står på lidt forskellige ståsteder, om vi ikke kunne nærme